

Saša Ožegović

POPIS JEDNOG TRENUTKA

Zvuk,
i ništa sem njega.

Značenja u vetru.

Veliko „Ne” i „Da” nasuprot sebe.

Doline su pružile gostoprimstvo
tepihu crnih buba
što piju krv
iz rukom otvorenih lobanja.

Napojte se ovce moje,
progutajte čitav vek.

I sve u mnoštvu ničega
kao jato gavranova
što srče oči neba
u ludačkoj želji za sivilom.

Hoće li reka da me čeka?

Hoće li dan da trepne pomrčinom?

Može li Bor da nasluti sebe
u malom deliću šišarke?

Može li radost da otkrije nebo
u strašnoj prethodnici bola?

Kome govoriš uveli cvete?

Kome šapućeš umrli snu?

Živiš u lešu svoje ljuštore;
korovu neobrađene smrti.

Čarape;
svilene se cepaju više nego jeftine
a zlatne se i ne nose.
I oživeo sam pakao za izmišljeni raj.
Kupio sam džak za veliko ništa.

Glas,
i ništa sem glasa.

Reči u prolazu na granama vise.

Gola značenja kao i obučena.

Oni što razlikuju davno su mrtvi.

Oni što će znati još se ne rodiše.

Reči su sakrile sebe
a otkrivaju one što se obaziru
zablockirani polovičnim znanjem,
zaleđeni zadatim smislom.

Noga bez stopala,
cipela bez đona:
pitanja i odgovori,
udice i mamci.

Rađaju se krila.

Provalija pakao.

Provalija raj.
O samo jedini put za napred
je kraj.

– odlomak –